

Efter 1. behandling henvistes lovforslaget til behandling i et udvalg, der i sin betænkning bl. a. anførte:

„Udvalget har over for justitsministeren rejst det spørgsmål, om ikke psykologer, socialrådgivere og pædagoger, der arbejder inden for en af det offentlige godkendt skoleordning, burde medtages under den nye formulering af retsplejelovens § 170, stk. 1. Ministeren har heroverfor oplyst, at bestemmelsen må ses på baggrund af de principielle overvejelser, der ligger til grund for vidneudvalgets udformning af reglerne om vidneudelukkelse. Det var vidneudvalgets opfattelse, at vidneudelukkelse burde være betinget af, at vidnet havde en almindelig tavshedspligt om det pågældende spørgsmål (betænkningens side 7). Vidneudvalget har derfor som almindeligt princip i videst muligt omfang søgt at afgrænse området for vidneudelukkelsen på samme måde som tavshedspligten.

De nævnte socialrådgivere og pædagoger vil være omfattet af § 170, stk. 3, i det omfang lovgivningen pålægger dem tavshedspligt, men også andre regler end § 170, stk. 3, kan udelukke, at vidneforklaring afgives af de pågældende. Er de tjenestemænd, eller handler de i øvrigt i offentligt eller dermed ligestillet erhverv, vil de være omfattet af § 169, såfremt tavshedspligten er pålagt i det offentliges interesse.

Med hensyn til spørgsmålet om vidneafhøringer af psykologer oplyste ministeren, at indenrigsministeriet i 1962 nedsatte et udvalg vedrørende autorisation m. v. af psykologer. Arbejdet i udvalget forventes afsluttet med afgivelse af betænkningen i løbet af efteråret 1965. I det udkast til lov om psykologer, som for øjeblikket tjener som arbejdsgrundlag for udvalget, findes der ingen specielle regler om tavshedspligt. Da lovudkastet imidlertid er baseret på en autorisationsordning for psykologerne, følger det af straffelovens § 263, stk. 2, at der kommer til at gælde de i denne bestemmelse fastlagte regler om tavshedspligt, således at særlige regler herom i lovudkastet er unødvendige. En autorisationsordning som den i lovudkastet foreslåede vil således medføre, at spørgsmålet om vidnepligt for de autoriserede psykologer skal afgøres i henhold til § 170, stk. 3, i forslaget til lov om ændringer i lov om rettens pleje.

Ved sin gennemgang af lovforslaget har udvalget i øvrigt ønsket at udtale, at det er opmærksom på den fare, der kan være ved at lægge bevismateriale til grund, der så let kan forfalskes som båndoptagelser. Justitsministeren har i denne forbindelse oplyst, at retsplejerådet for tiden arbejder med revision af retsplejelovens regler om den borgerlige retspleje, herunder spørgsmålet om anvendelse af båndoptagelser.“

I tilslutning til det i betænkningen anførte angående socialrådgiveres og psykologers m. fl.s stilling oplyste justitsministeren ved lovforslagets 2. behandling, at han havde tilstillet socialministeren materialet angående dette spørgsmål, og at socialministeren